

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 21 juli 2010 in zaak nr. 09/37731 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juni 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 22 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar gegrond verklaard en de vreemdeling met ingang van 4 december 2007 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend, geldig tot 19 november 2010. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 juli 2010, verzonden op 22 juli 2010, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, voor zover daarbij de ingangsdatum is bepaald op 4 december 2007, en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

2.3. Het door de vreemdeling tegen het besluit van 7 juni 2005 gemaakte bezwaar, voor zover gericht tegen de afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, heeft de minister aanvankelijk bij besluit van 9 mei 2006 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 11 juni 2007 in zaak nr. 06/26970 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Tegen deze uitspraak is geen hoger beroep ingesteld.

Bij besluit van 20 maart 2008, voor zover thans van belang, heeft de minister voormeld bezwaar van de vreemdeling opnieuw ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 15 januari 2009 in zaak nr. 08/11168 heeft

de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Bij uitspraak van 7 september 2009 in zaak nr. 200901115/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling die uitspraak van de rechtbank bevestigd onder ongegrondverklaring van het daartegen door de minister ingestelde hoger beroep.

2.4. In het besluit van 22 januari 2010, waarmee uitvoering is gegeven aan voormelde uitspraak van de rechtbank van 15 januari 2009, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat in dit specifieke geval aanleiding bestaat de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder de beperking "uitoefenen van gezinsleven conform artikel 8 EVRM met minderjarige dochter (hierna: de dochter). Daarbij heeft de minister de ingangsdatum bepaald op 4 december 2007, omdat de vreemdeling eerst bij de op die datum gehouden hoorzitting van de ambtelijke commissie heeft aangetoond dat tussen hem en de dochter sprake is van een zodanige invulling van het familie- en gezinsleven bedoeld in artikel 8 van het EVRM, dat, alle relevante feiten en omstandigheden in ogenschouw nemende, op de Nederlandse staat een positieve verplichting rust om krachtens die bepaling aan de vreemdeling verblijf hier te lande toe te staan.

2.5. De rechtbank heeft in de thans bestreden uitspraak overwogen dat, samengevat weergegeven, nu de vreemdeling verblijf bij de dochter beoogt en mede gezien de aangehaalde passages uit de in rechte vaststaande uitspraken en alle feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang beschouwd, de vreemdeling met de door de minister op 11 augustus 2005 ontvangen gronden van het tegen het besluit van 7 juni 2005 gemaakte bezwaar, waarin de vreemdeling heeft verwezen naar een adviesrapport van Reclassering Nederland van 8 augustus 2005, waaruit blijkt dat de dochter alle vakanties bij hem verblijft, heeft aangetoond aan de voorwaarden voor verlening van de in geding zijnde verblijfsvergunning te voldoen, zodat de ingangsdatum van die vergunning op 11 augustus 2005 dient worden bepaald. De rechtbank heeft voorts overwogen dat niet valt in te zien waarom het samenwonen van de vreemdeling en zijn dochter, dat de minister als bepalende factor heeft beschouwd, in dit verband als onderscheidend criterium dient te gelden.

2.6. In de grieven klaagt de minister dat de rechtbank aldus een onjuiste betekenis heeft gehecht aan de door haar aangehaalde passages uit de hiervoor in 2.3. vermelde uitspraken. Uit die passages valt volgens de minister niet af te leiden dat hij op grond daarvan (al) gehouden was de vreemdeling (met ingang van een bepaalde datum) een verblijfsvergunning te verlenen. Daarnaast heeft de rechtbank volgens de minister niet onderkend dat hij, gelet op de hem in dit geval toekomstige beoordelingsruimte, de ingangsdatum heeft mogen bepalen op 4 december 2007, de datum van de door de ambtelijke commissie gehouden hoorzitting waar de vreemdeling op een aantal punten nadere inlichtingen heeft verschaft. Voorts betoogt de minister dat de rechtbank niet heeft onderkend dat, hoewel samenwoning geen harde voorwaarde is waaraan moet zijn voldaan om in voorkomend geval aan een ouder van een kind verblijf hier te lande krachtens artikel 8 van

het EVRM te kunnen toestaan, hij, gezien de feiten en omstandigheden van dit geval, aan de samenwoning van de vreemdeling en de dochter, die ten tijde van de hoorzitting op 4 december 2007 reeds enige tijd had geduurd en blijkens een op verzoek van de minister door de Raad voor de Kinderbescherming uitgebracht advies van 5 januari 2010 duurzaam is gebleken, overwegende betekenis heeft mogen hechten.

2.6.1. Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (onder meer het arrest in de zaak T.I. en W.S. Ebrahim tegen Nederland van 18 maart 2003, JV 2003/203) dient bij de beoordeling van de vraag of artikel 8 van het EVRM in een bepaald geval de positieve verplichting met zich brengt een vreemdeling in staat te stellen tot familie- en gezinsleven in een bepaalde lidstaat, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het betrokken algemeen belang van de lidstaat. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat (lees: de minister) een zekere beoordelingsruimte toe. Aldus heeft de minister ook bij het bepalen van de ingangsdatum van een krachtens voormelde verdragsbepaling te verlenen verblijfsvergunning een zekere beoordelingsruimte.

2.6.2. *Anders dan waarvan de rechtbank in de aangevallen uitspraak is uitgegaan, is in de door haar geciteerde passage uit de in 2.3. vermelde uitspraak van de rechtbank van 11 juni 2007, niet reeds een bindend oordeel gegeven omtrent de ingangsdatum van de mogelijk alsnog aan de vreemdeling te verlenen verblijfsvergunning. In die passage is slechts overwogen dat, voor zover partijen daarover nog van mening verschillen, tussen de vreemdeling en de dochter sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een bindend oordeel als vorenbedoeld is evenmin gegeven in de door de rechtbank geciteerde passage uit de in 2.3. vermelde uitspraak van de rechtbank van 15 januari 2009. In die overweging is slechts de intensivering van het familie- en gezinsleven tussen de vreemdeling en de dochter beschreven, waarbij onder meer is verwezen naar het in 2.5. vermelde adviesrapport van Reclassering Nederland en de omstandigheid dat de vreemdeling en de dochter sinds oktober 2007 samenwonen. Weliswaar heeft de rechtbank in haar uitspraak van 15 januari 2009 mede de intensivering van het familie- en gezinsleven ten grondslag gelegd aan haar oordeel dat de minister niet tot een zorgvuldige belangenafweging was gekomen, maar zij heeft daarbij in het midden gelaten op welk moment de invulling van het familie- en gezinsleven dusdanig was geïntensiveerd, dat op de Nederlandse staat een positieve verplichting rust in de zin van artikel 8 van het EVRM.*

2.6.3. Bij de bepaling van de ingangsdatum van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning heeft de minister onder meer van belang geacht dat de vreemdeling tijdens het gehoor door de ambtelijke commissie op 4 december 2007 nadere inlichtingen heeft verschaft over de intensiteit van de band met zijn dochter, over de herkomst van zijn middelen van bestaan en over het onderhoud van de dochter en dat de samenwoning op dat moment reeds enige tijd had geduurd. De minister heeft zich daarbij voorts gebaseerd op het in 2.6. vermelde advies van de Raad voor de Kinderbescherming, waaruit onder meer valt op te maken hoe de relatie

tussen de vreemdeling en de dochter zich sinds de samenwoning heeft ontwikkeld en hoe de verhouding is van de dochter met haar moeder en de familie van moederszijde. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister aan de - gebleken duurzaamheid - van de samenwoning van de vreemdeling en de dochter in dit geval ten onrechte overwegende betekenis heeft gehecht, nu volgens de verklaringen van de vreemdeling tijdens voormeld gehoor deze samenwoning door hem aanvankelijk niet werd gewenst.

Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling eerst tijdens de op 4 december 2007 gehouden hoorzitting van de ambtelijke commissie heeft aangetoond dat tussen hem en de dochter sprake is van een zodanige invulling van het familie- en gezinsleven dat op hem een positieve verplichting rust om krachtens die bepaling aan de vreemdeling verblijf hier te lande toe te staan en dat hij aldus ten onrechte de ingangsdatum van de hier aan de orde zijnde verblijfsvergunning op 4 december 2007 heeft bepaald.

De grieven slagen.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover aangevallen. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 22 januari 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.8. De vreemdeling betoogt in beroep dat de minister de verblijfsvergunning ten onrechte heeft verleend voor de duur dat de dochter minderjarig is. Volgens de vreemdeling dient hem voor een langere duur verblijf krachtens artikel 8 van het EVRM te worden toegestaan, omdat het gezinsleven met de dochter niet eindigt wanneer zij meerderjarig wordt.

2.8.1. Ingevolge artikel 3.57 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend voor ten hoogste één jaar en kan deze telkens met ten hoogste één jaar worden verlengd.

Ingevolge artikel 3.67, tweede lid, voor zover thans van belang, kan in afwijking van artikel 3.57 de verblijfsvergunning worden verleend met een langere geldigheidsduur indien de geldigheidsduur van de te verlenen verblijfsvergunning op het moment waarop deze wordt verstrekt ingevolge artikel 3.57 alweer zou zijn geëindigd.

2.8.2. Nu, zoals de minister ter zitting bij de rechtbank naar voren heeft gebracht, bij het bereiken van de meerderjarigheid van de dochter een nieuw beoordelingsmoment ontstaat, bestaat, mede gelet op de hiervoor vermelde bepalingen van het Vb 2000, geen grond voor het oordeel dat hij de geldigheidsduur van de verleende vergunning niet in redelijkheid heeft kunnen beperken tot 19 november 2010.

De beroepsgrond faalt.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 21 juli 2010 in zaak nr. 09/37731 voor zover aangevallen;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

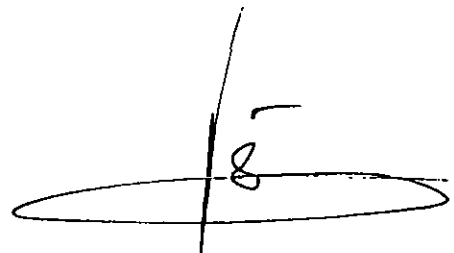
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 februari 2011

363-666.

Verzonden: 9 februari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

11

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer
meervoudige kamer

Zaaknummer: Awb 09/37731

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
V-nummer:

eiser,
gemachtigde: mr. H.B. Boogaart, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VAN JUSTITIE,

voorheen de Staatssecretaris van Justitie,
daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. F.W.A. Croonen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 22 september 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel "verblijf bij dochter". Verweerder heeft bij besluit van 7 juni 2005 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Eiser heeft daartegen op 19 juli 2005 bezwaar gemaakt. Bij brief van 10 augustus 2005 zijn de gronden van bezwaar ingediend. Bij besluit van 9 mei 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.3. Het tegen dit besluit gerichte beroep is door deze rechtbank en nevenzittingsplaats bij uitspraak van 11 juni 2007, verzonden op 22 juni 2007, gegrond verklaard (Awb 06/26970). Het bestreden besluit van 9 mei 2006 is vernietigd en verweerder is opgedragen binnen zes weken na verzending van de uitspraak opnieuw op het bezwaarschrift te beslissen, met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Tegen deze uitspraak is geen hoger beroep ingesteld.

1.4. Bij besluit van 20 maart 2008 heeft verweerder het bezwaarschrift van eiser opnieuw ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 27 maart 2008 heeft eiser daartegen beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 22 april 2008 zijn de gronden van beroep ingediend.

IND lokatie:	Zwolle		
Dossiernr.:			
ULAD ontvangstdatum:			
Briefnr.:			
IND ontvangst datum:	23 JUL 2010		
Registratie in	naam mdw.:		
	INDIS datum:	23-07	unit:
Invoer- controle	naam mdw.:		
	datum:		unit

1.5. Bij uitspraak van 15 januari 2009, verzonden op 15 januari 2009, heeft de meervoudige kamer van deze rechtbank en nevenzittingsplaats het beroep gegrond verklaard, het besluit van 20 maart 2008 vernietigd en bepaald dat verweerder opnieuw op het bezwaarschrift van eiser dient te beslissen, met inachtneming van het in de uitspraak overwogene en heeft de termijn daarvoor op vier weken na de datum van verzending van de uitspraak bepaald (Awb 08/11168). Tegen deze uitspraak heeft verweerder hoger beroep ingesteld.

1.6. Bij uitspraak van 7 september 2009 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) het hoger beroep kennelijk ongegrond geacht en de aangevallen uitspraak bevestigd (200901115/1/V1).

1.7. Op 15 oktober 2009 heeft eiser beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een (nieuw) besluit door verweerder en tevens de gronden van dat beroep ingediend. Bij brief van 22 oktober 2009 heeft eiser de gronden van dat beroep aangevuld.

1.8. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.9. Het beroep van 15 oktober 2009 is behandeld ter zitting van de enkelvoudige kamer van de rechtbank van 8 januari 2010. Verschenen is eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Voor verweerder is verschenen mr. drs. J.P.M. Wuite. Ter zitting heeft verweerder toegezegd uiterlijk binnen twee weken een besluit op bezwaar te zullen nemen.

1.10. Bij besluit van 22 januari 2010 heeft verweerder het bezwaarschrift gegrond verklaard en aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend met ingang van 4 december 2007 en geldig tot 19 november 2010. De verblijfsvergunning is verleend onder de beperking "uitoefenen van gezinsleven conform artikel 8 EVRM met minderjarige dochter

1.11. Bij brief van 25 januari 2010 heeft de rechtbank partijen meegedeeld dat het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit wordt geacht mede te zijn gericht tegen het door de rechtbank inmiddels ontvangen reële besluit.

1.12. Bij brief van 16 februari 2010 heeft eiser gronden tegen het besluit van 22 januari 2010 ingediend.

1.13. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de meervoudige kamer van de rechtbank van 18 mei 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Standpunten van partijen

2.1. Verweerder stelt zich op het volgende standpunt. Gelet op de uitspraken van 11 juni 2007 en van 15 januari 2009 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, kan eiser geen rechten ontlenen aan artikel 3.24 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). In dit specifieke geval echter bestaat aanleiding op grond van de thans bekende feiten en omstandigheden aan eiser verblijf in het kader van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) in Nederland toe te staan. Ingevolge artikel 26 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt de verblijfsvergunning verleend met ingang van de dag waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de dag waarop de aanvraag is ontvangen. Op grond van artikel 3.57 Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning bedoeld in artikel 14 Vw 2000 verleend voor ten hoogste één jaar en kan telkens met ten hoogste één jaar worden verlengd. Ingevolge artikel 3.67 Vb 2000 kan de verblijfsvergunning in afwijking van artikel 3.57 worden verleend of verlengd met een langere geldigheidsduur, indien de geldigheidsduur van de te verlenen of te verlengen verblijfsvergunning op het moment waarop deze wordt verstrekt ingevolge artikel 3.57 Vb 2000 alweer zou zijn geëindigd. In onderhavig geval is voor het eerst tijdens de hoorzitting op 4 december 2007 toereikend aangetoond dat tussen eiser en zijn minderjarige dochter sprake is van een zodanige invulling van het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 EVRM dat alle relevante feiten en omstandigheden van het geval in ogenschouw nemend sprake is van een op de Nederlandse staat rustende positieve verplichting om op grond van artikel 8 EVRM verblijf toe te staan. Gelet op het gegeven dat in casu sprake is van het uit artikel 8 EVRM voortvloeiende recht op respect voor het gezinsleven tussen een ouder en zijn minderjarige kind, wordt de verblijfsvergunning verleend, voor de duur dat dochter minderjarig is. is geboren op De verblijfsvergunning wordt verleend met ingang van 4 december 2007 en is geldig tot 19 november 2010.

2.2. Eiser heeft tegen het besluit van verweerder het volgende aangevoerd. Verweerder heeft ten onrechte de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning bepaald op 4 december 2007. Onder verwijzing naar artikel 26 Vw 2000 stelt eiser zich op het standpunt dat de ingangsdatum van de verblijfsvergunning gesteld dient te worden op 19 september 2004, de dag waarop eiser de desbetreffende aanvraag heeft ingediend en de dag waarop – zo blijkt uit de gedingstukken – tussen eiser en zijn minderjarige dochter reeds sprake was van een (intensief) gezinsleven. Nadat de aanvraag was afgewezen, heeft eiser in bezwaar – in dit kader heeft eiser verwezen naar het aanvullend bezwaarschrift van 5 augustus 2005 [de rechtbank leest: van 10 augustus 2005] – opnieuw alle relevante feiten en omstandigheden naar voren gebracht op grond waarvan verblijf zou moeten worden toegestaan. Verweerder heeft geenszins gemotiveerd waarom voor de ingangsdatum 4 december 2007 is gekozen. Op die dag heeft weliswaar een hoorzitting plaatsgevonden, maar tijdens die hoorzitting zijn geen nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gekomen op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden dat eerst met ingang van die datum aan alle voorwaarden voor verblijf zou zijn voldaan. Door eiser is aangetoond dat er vanaf de datum van zijn aanvraag sprake is geweest van gezinsleven tussen hem en zijn dochter Kajien, dat eiser zich zeer heeft ingespannen om aan dit gezinsleven invulling te geven en dat eiser en zijn dochter door de jaren heen een regelmatig contact hebben gehad. Eisers dochter woont sinds 22 oktober 2007 bij hem. Eiser heeft er belang bij dat de juiste

ingangsdatum wordt bepaald, omdat met de nu door verweerder gehanteerde ingangsdatum de aanspraak op voortgezet verblijf onvoldoende wordt gewaarborgd. Het is kennelijk de bedoeling van verweerder al het mogelijke te doen om er voor te zorgen dat het verblijf van eiser in Nederland op termijn kan worden beëindigd. Verweerder heeft zich meermalen in de Tweede Kamer en in de media in voormelde zin uitgelaten, hetgeen niet getuigt van een objectieve en onbevooroordeelde houding. Subsidiair stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte de verlening van de verblijfsvergunning heeft gerelateerd aan de minderjarigheid van . Het gezinsleven houdt niet op, op het moment dat zij meerderjarig wordt. In dit kader heeft eiser verwezen naar hoofdstuk B2/10.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Hierbij is van belang dat eisers dochter in emotioneel, sociaal en financieel opzicht afhankelijk is van eiser en dat voorlopig ook zal blijven. Zij volgt bijvoorbeeld nog een opleiding. Tussen eiser en zijn dochter bestaat een zeer nauwe band, hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming (RvdK) van 6 januari 2010. Deze band kan niet zonder meer geacht worden te zijn verbroken na 19 november 2010. Door te bepalen dat de verblijfsvergunning eindigt op 19 november 2010, wordt het belang van eisers dochter volstrekt genegeerd. Ten slotte heeft verweerder, terwijl eiser verzocht had om een verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij dochter", de beperking ten onrechte gewijzigd in een voor eiser en zijn dochter ongunstige beperking. Door het bestreden besluit verkeert de dochter nog immer in onzekerheid, hetgeen schadelijk is voor haar welzijn en waarvan zij nu al de gevolgen ondervindt.

2.3. Ter zitting heeft eiser het standpunt ingenomen dat de ingangsdatum van de hem verleende verblijfsvergunning op 11 augustus 2005, dan wel op uiterlijk 24 oktober 2005 dient te worden bepaald. Eiser heeft ter zitting voorts aangegeven dat de beroepsgrond aangaande de wijziging van de beperking enkel wordt gehandhaafd, indien de rechtbank tot het oordeel komt dat de ingangsdatum van de verblijfsvergunning terecht op 4 december 2007 is bepaald.

Beoordeling van het beroep

2.4. Ten aanzien van het beroep van eiser van 15 oktober 2009, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit op bezwaar door verweerder, overweegt de rechtbank dat bedoeld beroep vanwege het ontbreken van een actueel procesbelang niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, nu verweerder inmiddels een besluit heeft genomen.

2.5. Ten aanzien van het beroep, voor zover gericht tegen het besluit van verweerder van 22 januari 2010, overweegt de rechtbank als volgt.

2.6. Ingevolge artikel 26, eerste lid, Vw 2000, voor zover thans van belang, wordt de verblijfsvergunning verleend met ingang van de dag waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de dag waarop de aanvraag is ontvangen.

2.7. Tussen partijen is niet in geschil dat sprake is van een op de Nederlandse staat rustende positieve verplichting om verblijf aan eiser toe te staan op grond van artikel 8 EVRM. In geding is slechts de vraag vanaf welke datum daar sprake van is en in het verlengde daarvan de vraag of verweerder de ingangsdatum van de aan eiser verleende verblijfsvergunning terecht op 4 december 2007 heeft bepaald.

2.8. In het bestreden besluit van 22 januari 2010 heeft verweerder de ingangsdatum 4 december 2007 gemotiveerd met de enkele overweging dat eiser voor het eerst op de hoorzitting van 4 december 2007 toereikend heeft aangetoond dat tussen hem en zijn minderjarige dochter sprake is van een zodanige invulling van het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 EVRM, dat alle relevante feiten en omstandigheden van het geval in ogenschouw nemend, sprake is van een op de Nederlandse staat rustende positieve verplichting om hem op grond van artikel 8 EVRM verblijf toe te staan.

2.9. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt van verweerder toegelicht en daarbij aangegeven dat niet iedere uitoefening van het familie- of gezinsleven (met een minderjarig kind) een situatie oplevert waarbij de conclusie gerechtvaardigd is dat de bedoelde (positieve) verplichting ontstaat. Hierbij acht verweerder van belang de vraag vanaf welk moment de feitelijke invulling van het gezinsleven tussen eiser en zijn dochter als zodanig geïntensiveerd moet worden aangemerkt, dat daaruit een verplichting ontstaat om eiser verblijf toe staan op grond van artikel 8 EVRM.

2.10. In het kader van de vraag wanneer van een intensivering als hiervoor bedoeld kan worden gesproken, heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting verklaard dat samenwonen op zich daarvoor geen strikte voorwaarde is en dit gegeven niet beslissend is voor de bepaling van de in geding zijnde toekenningdatum.

2.11. De rechtbank kan echter, gelet op de gedingstukken en het verhandelde ter zitting, niet anders dan concluderen dat het moment waarop eisers dochter is gaan verblijven in het huis van eiser de bepalende factor is geweest voor verweerder om de verblijfsvergunning met ingang van 4 december 2007 toe te kennen. Verweerder heeft immers desgevraagd verklaard dat tot het moment dat eiser en zijn dochter gingen samenwonen geen sprake was van een zodanige intensivering van het familie- of gezinsleven, dat daaruit een op de Nederlandse staat rustende positieve verplichting om op grond van artikel 8 EVRM verblijf toe te staan kan worden afgeleid.

2.12. Evenmin kan uit de – eerst ter zitting door de gemachtigde van verweerder overgelegde – brief van 8 maart 2010, die verweerder als toelichting op het besluit van 22 januari 2010 op verzoek van eisers gemachtigde aan hem heeft doen toekomen, afgeleid worden dat een andere dan de hiervoor genoemde factor bepalend is geweest voor de door verweerder gekozen ingangsdatum. De enkele toevoeging in de brief van 8 maart 2010 dat hetgeen eiser ter zitting van 4 december 2007 nader heeft toegelicht aangaande de invulling van het gezinsleven, is bevestigd door de aanvullende informatie uit het rapport van de RvdK [van 6 januari 2010] maakt dat niet anders.

2.13. De rechtbank stelt in het kader van de vraag per welke datum de in geding zijnde vergunning moet worden verleend vast dat uit het bestreden besluit niet blijkt – en dat verweerder desgevraagd ter zitting niet heeft kunnen aangeven – wat het verschil is tussen de situatie in het gezinsleven tussen eiser en zijn dochter vóór de datum 4 december 2007 en de situatie op die datum, behoudens de enkele omstandigheid dat eiser op de hoorzitting heeft verklaard dat hij en zijn dochter inmiddels samenwonen. Dat gegeven had eisers gemachtigde echter reeds bij brief van 19 november 2007 aan verweerder meegedeeld, onder bijvoeging van de uittreksels uit de Gemeentelijke Basisadministratie van 31 oktober 2007 en van 8 november 2007, waaruit zulks blijkt.

2.14. Niet valt in te zien naar het oordeel van de rechtbank waarom het samenwonen van eiser en zijn dochter als onderscheidend criterium heeft te gelden, waarmee eiser zou hebben aangetoond aan alle voorwaarden voor verlening van de in geding zijnde verblijfsvergunning te hebben voldaan. Uit het in B2/10 Vc 2000 neergelegde beleid valt zulks niet af te leiden. Verder is van belang dat verweerder in het bestreden besluit in het geheel niet is ingegaan op hetgeen eiser eerder heeft aangevoerd ter onderbouwing van de stelling dat reeds sinds jaren sprake is van een zodanig intensieve gezinsband tussen eiser en zijn dochter, dat daaruit voortvloeit de verplichting voor verweerder om eiser een verblijfsvergunning toe te kennen. Ter zitting zijn deze door eiser gestelde feiten en omstandigheden ook niet weersproken door verweerder.

2.15. De rechtbank wijst voor wat betreft de vraag op welk moment sprake was van een zodanige intensivering van het familie- en gezinsleven tussen eiser en zijn dochter dat daaruit een positieve verplichting in vorenbedoelde zin ontstaat, op de uitspraak van 11 juni 2007 van deze rechtbank en nevenzittingsplaats (Awb 06/26970), tegen welke uitspraak verweerder geen hoger beroep heeft ingesteld. In die uitspraak heeft de rechtbank onder rechtsoverweging 2.10. overwogen als volgt.

“De rechtbank is van oordeel dat er – voor zover verweerder daar, zoals ter zitting bleek, nog aan twijfelde – in het onderhavige geval sprake is van familie- en gezinsleven als hiervoor bedoeld. Daartoe overweegt de rechtbank dat blijkens de tot de gedingstukken behorende stukken is gebleken dat de dochter van eiser uit een wettig en reëel huwelijk is geboren en dat gebleken is dat er een regelmatig contact tussen eiser en zijn dochter bestaat. Eisers dochter heeft hem tijdens detentie (regelmatig) bezocht en na expiratie van eisers gevangenisstraf in augustus 1997 is het contact tussen eiser en zijn dochter gecontinueerd. Er is een bezoekenregeling vastgesteld en aan de bezoekenregeling wordt uitvoering gegeven. Eiser heeft aangegeven – en dit is niet betwist – dat zijn dochter alle vakanties bij hem is. Ook uit de vele overgelegde foto’s blijkt dat eiser en zijn dochter elkaar regelmatig hebben gezien en dat zij samen activiteiten hebben ondernomen. Eiser heeft gedurende de procedure ook brieven van zijn dochter overgelegd waaruit blijkt dat er contacten zijn. Daarnaast wordt ook in het adviesrapport van de reclassering Nederland van 8 augustus 2005 geconcludeerd dat er sprake is van een familieband tussen eiser en zijn dochter. Ook uit de brief van ds. F. Don komt naar voren dat er een gezonde relatie bestaat tussen eiser en zijn dochter. Uit het voorgaande leidt de rechtbank af dat er sprake is van een (intensieve) omgang tussen eiser en zijn dochter. Het ter zitting door verweerder ingenomen standpunt dat de in het kader van de echtscheiding vastgelegde omgangsregeling niet meer actueel is, doet naar het oordeel van de rechtbank niet af aan de omstandigheid dat nog steeds sprake is van een feitelijke omgang tussen eiser en zijn dochter. Het door verweerder tevens ter zitting ingenomen standpunt dat vraagtekens worden geplaatst bij de vraag of er wel sprake is van gezinsleven omdat niet is aangetoond dat eiser de biologische vader is en dat eiser zijn dochter niet heeft erkend, wordt door de rechtbank, nu niet betwist is dat er sprake was van een wettig huwelijk en gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet gedeeld.”

2.16. In de aangehaalde rechtsoverweging heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats derhalve reeds op 11 juni 2007 gemotiveerd aangegeven waarom naar het oordeel van de rechtbank sprake is van familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM in het geval van eiser en zijn dochter. Hierbij is van belang dat in bedoelde rechtsoverweging ter onderbouwing van het oordeel van de rechtbank het adviesrapport van de reclassering Nederland van 8 augustus 2005 is genoemd.

2.17. In de uitspraak van 15 januari 2009 van deze rechtbank en nevenzittingsplaats (Awb 08/11168), welke uitspraak door de AbRS bij uitspraak van 7 september 2009 (200901115/1/V1) is bevestigd, heeft de rechtbank onder rechtsoverweging 2.4. vastgesteld dat in de uitspraak van 11 juni 2007 “door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud is overwogen dat sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid, EVRM”. Voorts heeft de rechtbank in de uitspraak van 15 januari 2009 onder rechtsoverweging 2.16. overwogen als volgt.

“Aangaande het familie- en gezinsleven tussen eiser en zijn dochter overweegt de rechtbank als volgt. Op 19 november 1992 is uit een (huwelijks)relatie van eiser een dochter geboren (thans geheten). Gedurende de detentie van eiser hebben eisers echtgenote en zijn dochter hem een aantal malen bezocht. Van 1995/1996 tot 2000 is Kajien uit huis geplaatst en heeft zij in een pleeggezin verbleven. Tot op het moment van zijn vrijlating op 13 augustus 2007 heeft eiser een aantal malen onder begeleiding bezocht. Na expiratie van de gevangenisstraf is het contact tussen eiser en zijn dochter in stand gebleven. In 2000 is zij teruggeplaatst bij haar moeder. Vanaf dat moment heeft intensiever contact plaatsgevonden tussen eiser en zijn dochter. Met name heeft zij vanaf die tijd een aantal vakanties met eiser doorgebracht en heeft zij gedurende een aantal weekenden bij hem verbleven. De rechtbank verwijst naar eerdergenoemd rapport van de reclassering van 8 augustus 2005, welke instantie ook na eisers detentieperiode contact heeft onderhouden met eiser. Vanaf eind oktober 2007 verblijft die voorheen bij haar moeder verbleef, bij eiser. In verband met het voorgaande wijst de rechtbank op de uitspraak van het EHRM inzake Ciliz/Nederland van 11 juli 2000 (JV 2000,187) waarin het EHRM voor de Staat een positieve verplichting heeft aangenomen om het gezinsleven tussen ouders en kinderen na een scheiding te verzekeren. In deze uitspraak heeft het EHRM gewicht toegekend aan de omstandigheid dat de vreemdeling doende was om aan het contact met zijn kind, dat nog maar amper tot stand was gekomen, nadere invulling te geven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder redelijkerwijs het belang van eiser bij verblijf bij Kajien niet mogen relativeren door betekenis toe te kennen aan de omstandigheid dat eiser in het verleden slechts in beperkte mate uitvoering heeft gegeven aan het familie- en gezinsleven met zijn dochter en de omstandigheid dat zij pas zeer recentelijk op het adres van eiser is gaan wonen. De rechtbank overweegt voorts dat ingevolge inmiddels vaste jurisprudentie van het EHRM, bijvoorbeeld de uitspraak inzake Rodrigues da Silva en Hoogkamer / Nederland van 31 januari 1996 [de rechtbank leest: 2006] (r.o. 44 JV 2006, 90) de Staat bij een besluit als het onderhavige zich voldoende rekenschap dient te geven van het belang van het kind. Niet in geschil is dat de Nederlandse nationaliteit heeft, haar hele leven hier in Nederland heeft doorgebracht, hier naar school gaat en hier contact met haar moeder en haar half-broertjes en -zusje onderhoudt. Voorts is niet in geschil dat het familie- en gezinsleven van met haar ouders door de gebeurtenissen in het verleden verre van stabiel is geweest. De rechtbank acht de weging van de belangen van in het bestreden besluit in dit opzicht ontoereikend. Verweerder heeft daarin immers, met voorbijgaan aan de banden die met de Nederlandse samenleving heeft en aan de impact die het volgen van haar vader naar een voor haar vreemde cultuur op haar zal hebben, volstaan met te stellen dat er geen beletselen zijn voor om zich in Irak te vestigen nu zij de Iraakse nationaliteit kan verkrijgen en nu zij Koerdisch spreekt (hetgeen eiser overigens heeft bestreden). Weliswaar heeft verweerder tevens overwogen dat de mogelijkheid van verblijf in Nederland niet wordt ontzegd, evenwel zal dat bij handhaving van het bestreden besluit tot gevolg hebben dat het contact met haar vader, zoals dat op dit moment plaatsvindt in Nederland, goeddeels wordt verbroken. In het rapport van 8 augustus 2005 schrijft de reclassering dat het voor Kajien, gezien haar verleden, “bijzonder slecht” is, wanneer de

band tussen haar en haar vader nu weer zou worden verbroken. Verweerder heeft er geen blijk van gegeven deze passage uit het reclasseringsrapport bij haar weging te hebben betrokken. In aanmerking genomen de voorliggende belangen van eisers dochter, heeft verweerder zich niet eenvoudigweg op het standpunt mogen stellen dat zich geen objectieve belemmeringen voordoen, om aan het familie- en gezinsleven vorm te geven in Irak, maar heeft verweerder de belangen van eisers dochter in bredere zin bij zijn beoordeling moeten betrekken.”

2.18. In de aangehaalde rechtsoverweging heeft de rechtbank, wederom onder verwijzing naar het rapport van de reclassering van 8 augustus 2005, gemotiveerd aangegeven dat vanaf 2000 intensiever contact heeft plaatsgevonden tussen eiser en zijn dochter. Daarbij heeft de rechtbank er op gewezen dat eisers dochter met name vanaf die tijd vakanties met eiser heeft doorgebracht en dat zij gedurende een aantal weekenden bij hem heeft verbleven.

2.19. Gezien het doel van de door eiser op 22 september 2004 ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning regulier, te weten verblijf bij zijn dochter, en mede gezien de in rechte vaststaande uitspraken als eerder aangehaald en alle feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang beschouwd, stelt de rechtbank vast dat eiser reeds bij brief van 10 augustus 2005, welke brief verweerder op 11 augustus 2005 moet hebben ontvangen, heeft aangetoond te voldoen aan alle in de toepasselijke regelgeving neergelegde voorwaarden voor verlening van de in geding zijnde verblijfsvergunning. In de brief van 10 augustus 2005 zijn immers de gronden van bezwaar tegen het besluit van 7 juni 2005 aangegeven, waarbij eiser onder meer heeft verwezen naar het adviesrapport van de Reclassering Nederland van 8 augustus 2005. Uit dat rapport blijkt dat eisers dochter alle vakanties bij haar vader verblijft, hetgeen volgens genoemd rapport neerkomt op een verblijf van de dochter bij eiser gedurende ruim drie maanden per jaar.

2.20. Uit het voorgaande volgt dat naar het oordeel van de rechtbank de ingangsdatum van de in geding zijnde verblijfsvergunning op 11 augustus 2005 dient te worden bepaald, nu eiser op die datum heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden voor verlening daarvan, te weten dat sprake is van een zodanige invulling van het familie- dan wel gezinsleven, dat daaruit een positieve verplichting voor de Nederlandse staat volgt om eiser verblijf toe te staan op grond van artikel 8 EVRM.

2.21. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat verweerder ten onrechte is uitgegaan van 4 december 2007 als ingangsdatum voor de verleende vergunning. Het beroep dient gegrond te worden verklaard en het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met de wet, voor zover althans daarbij de ingangsdatum is bepaald op 4 december 2007. Verweerder dient in zoverre, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, opnieuw te beslissen.

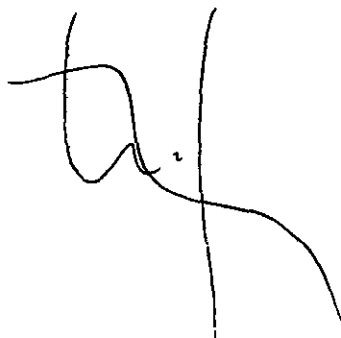
2.22. Voor veroordeling overeenkomstig artikel 8:75, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat aanleiding. Het bedrag van de te vergoeden proceskosten moet naar het oordeel van de rechtbank worden bepaald op € 874,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting).

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep, voor zover gericht tegen het niet-tijdig nemen van een besluit door verweerder op eisers bezwaar van 19 juli 2005, niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep, voor zover gericht tegen het besluit van 22 januari 2010, gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 22 januari 2010, voor zover daarbij de ingangsdatum is bepaald op 4 december 2007;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op het bezwaar van eiser dient te beslissen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 874,- en bepaalt dat verweerder deze kosten aan de griffier van de rechtbank dient te vergoeden;
- bepaalt dat verweerder het griffierecht ad € 150,- aan eiser dient te vergoeden.

Aldus gegeven door mr. T.F. Bruinenberg, voorzitter, en mr. G. Laman en mr. M.J.C. Dijkstra, leden, en in het openbaar uitgesproken door voornoemde voorzitter in tegenwoordigheid van H.M. Eleveld als griffier op 21 juli 2010.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Awb, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 22 JUL 2010

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

I

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 AUG 2010	
ZAACNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde: mr. H.B. Boogaart
advocaat te Groningen
(postbus 1509, 9701 BM Groningen)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, van 21 juli 2010 (Awb 09/37731). De rechtbank heeft de uitspraak op 22 juli 2010 verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **productie**.

- 1.2 In deze uitspraak heeft de rechtbank onder meer het beroep in een procedure over de ingangsdatum van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het uitoefenen van gezinsleven op grond van art. 8 EVRM tussen - thans - verweerder en zijn minderjarige dochter gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd voor zover daarbij de ingangsdatum is bepaald op 4 december 2007 en bepaald dat de Minister opnieuw op het bezwaar dient te beslissen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Voort is de Minister veroordeeld in de proceskosten en is bepaald dat hij het griffierecht dient te vergoeden.
- 1.3 De Minister kan zich met (een deel van) deze uitspraak niet verenigen. Na een korte weergave van de achtergronden en het procedureverloop zal de Minister hierna, onder 3 en 4, de grieven formuleren en toelichten.

2 Achtergronden en procedureverloop

- 2.1 Verweerder, van Iraakse nationaliteit, heeft hier te lande tweemaal, achtereenvolgens in 1991 en 1998, - tevergeefs - een asielaanvraag ingediend. Aan de weigering van verlening van enige verblijfsvergunning lag mede ten grondslag het feit dat verweerder in 1993 onherroepelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaren voor het medeplegen van moord op de moeder van zijn voormalige (vermoedelijke) echtgenote mevrouw
- 2.2 Op 22 september 2004 heeft verweerder een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf bij zijn dochter geboren op 19 november 1992.
- 2.3 De procedure die is gevolgd op de afwijzing van deze aanvraag heeft geleid tot een uitspraak van de rechtbank van 11 juni 2007 en daarna tot een uitspraak van de rechtbank van 15 januari 2009. Van deze laatste uitspraak is de voormalige Staatssecretaris van Justitie vergeefs in hoger beroep gekomen. Dat betekende dat opnieuw op het bezwaar diende te worden beslist.
- 2.4 Tegen het niet tijdig nemen van deze beslissing heeft verweerder op 15 oktober 2009 beroep ingesteld.

- 2.5 Op verzoek van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) heeft de Raad voor de Kinderbescherming op 5 januari 2010 een rapport uitgebracht over de situatie van de dochter van verweerder.
- 2.6 De Staatssecretaris heeft vervolgens bij besluit van 22 januari 2010 het bezwaar gegrond verklaard en aan verweerder een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder de beperking "uitoefening van gezinsleven conform artikel 8 EVRM met minderjarige dochter". De vergunning is verleend met ingang van 4 december 2007, met een geldigheidsduur tot 19 november 2010.
- 2.7 Verweerder heeft zijn beroep gehandhaafd en de gronden aangevuld bij brief van 16 februari 2010.
- 2.8 Bij brief van 8 maart 2010 heeft de Minister gereageerd op een verzoek van verweerders gemachtigde om toezending van de "volledige motivering" van het besluit van 22 januari 2010.
- 2.9 De mondelinge behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 18 mei 2010. Zij heeft geleid tot de thans door de Minister aangevallen uitspraak.

3 Grieven

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.14:

"Niet valt in te zien naar het oordeel van de rechtbank waarom het samenwonen van eiser en zijn dochter als onderscheidend criterium heeft te gelden, waarmee eiser zou hebben aangetoond aan alle voorwaarden voor verlening van de in geding zijnde verblijfsvergunning te hebben voldaan. Uit het in B2/10 Vc 2000 neergelegde beleid valt zulks niet af te leiden. Verder is van belang dat verweerder in het bestreden besluit in het geheel niet is ingegaan op hetgeen eiser eerder heeft aangevoerd ter onderbouwing van de stelling dat reeds sinds jaren sprake is van een zodanig intensieve gezinsband tussen eiser en zijn dochter, dat daaruit voortvloeit de verplichting voor verweerder om eiser een verblijfsvergunning toe te kennen. Ter zitting zijn deze door eiser gestelde feiten en omstandigheden ook niet weersproken door verweerder."

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.19 voorts:

"Gezien het doel van de door eiser op 22 september 2004 ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning regulier, te weten verblijf bij zijn dochter, en mede gezien de in rechte vaststaande uitspraken als eerder aangehaald en alle feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang beschouwd, stelt de rechtbank vast dat eiser reeds bij brief van 10 augustus 2005, welke brief verweerder op 11 augustus 2005 moet hebben ontvangen,

heeft aangetoond te voldoen aan alle in de toepasselijke regelgeving neergelegde voorwaarden voor verlening van de in geding zijnde verblijfsvergunning. In de brief van 10 augustus 2005 zijn immers de gronden van bezwaar tegen het besluit van 7 juni 2005 aangegeven, waarbij eiser onder meer heeft verwezen naar het adviesrapport van de Reclassering Nederland van 8 augustus 2005. Uit dat rapport blijkt dat eisers dochter alle vakanties bij haar vader verblijft, hetgeen volgens genoemd rapport neerkomt op een verblijf van de dochter bij eiser gedurende ruim drie maanden per jaar.”.

3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.20 verder:

“Uit het voorgaande volgt dat naar het oordeel van de rechtbank de ingangsdatum van de in geding zijnde verblijfsvergunning op 11 augustus 2005 dient te worden bepaald, nu eiser op die datum heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden voor verlening daarvan, te weten dat sprake is van een zodanige invulling van het familie- dan wel gezinsleven, dat daaruit een positieve verplichting voor de Nederlandse staat volgt om eiser verblijf toe te staan op grond van artikel 8 EVRM.”.

3.4 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen 2.21 en 2.22. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

4 Aanvulling en toelichting op de grieven

4.1 Hoewel verweerder zich in de gronden van zijn beroep nog op het standpunt had gesteld dat de ingangsdatum van zijn verblijfsvergunning diende te worden bepaald op de datum waarop hij zijn aanvraag had ingediend, 22 september 2004, heeft hij blijkens rov. 2.3 van de uitspraak ter zitting te kennen gegeven dat de ingangsdatum diende te worden bepaald op 11 augustus 2005 [de datum van ontvangst van de gronden van bezwaar van 10 augustus 2005] dan welk op uiterlijk 24 oktober 2005 [de datum van de brief van verweerders gemachtigde aan de IND waarbij enkele stukken¹ zijn overgelegd].

4.2 In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank ter motivering van haar oordeel mede verwezen naar haar twee eerdere uitspraken. Deze verwijzingen kunnen het oordeel

¹ Deze stukken betroffen onder meer een beschikking van de rechtbank Rotterdam van 12 september 2005 waarbij de echtscheiding wordt uitgesproken tussen verweerder en mevrouw Ranla Özdemir, volgens deze beschikking gehuwd op 2 november 1990 te Zakho, Irak, alsmede foto's en kopleën van kaarten.

van de rechtbank echter niet dragen en daarvoor evenmin van doorslaggevende betekenis zijn, zoals uit het volgende moge blijken.

- 4.3 Het citaat uit de uitspraak van 2007 (in rov. 2.15) zag op de vraag of al dan niet sprake was van *family life* tussen verweerder en zijn dochter, zoals de rechtbank in rov. 2.16 ook onderkent. Dat citaat kan derhalve niet bepalend zijn voor de vraag of de Minister op grond van deze overwegingen (al) gehouden was aan verweerder (met ingang van een bepaalde datum) een verblijfsvergunning te verlenen. In rov. 2.12 van de uitspraak uit 2007 overweegt de rechtbank dat zij het op dat moment voorliggende besluit onvoldoende gemotiveerd achtte waar het betrof de vraag of de toenmalige bewindspersoon gehouden was aan verweerder een verblijfsvergunning te verlenen (in verband met een eventuele positieve verplichting in het kader van art. 8 EVRM). Daarbij (bij deze onvoldoende motivering) had de rechtbank blijkens deze overweging enerzijds het oog op de belemmeringen het gezinsleven eventueel in Irak uit te oefenen, anderzijds op het feit dat sinds het plegen van het strafbare feit meer dan tien jaren waren verstreken.

Voor zover de rechtbank in rov. 2.15 overweegt dat dit citaat van belang is omdat de rechtbank hiermee in het verleden al te kennen zou hebben gegeven dat door de in dit citaat genoemde omstandigheden sprake is van een positieve verplichting om verweerder verblijf hier te lande toe te staan, is dat (dus) onjuist.

- 4.4 Na deze uitspraak is verweerder op 4 december 2007 gehoord door een ambtelijke commissie. Voor een hoorzitting op deze datum was ook de moeder van zijn dochter uitgenodigd, die echter niet is verschenen.² De voorzitter van de ambtelijke commissie heeft ter zitting uitdrukkelijk te kennen gegeven dat het gehoor plaatsvond met het oog op de te maken belangenafweging [in het kader van art. 8 EVRM], conform de uitspraak van de rechtbank³.
- 4.5 De IND was inmiddels bekend geraakt met informatie uit het strafdossier waaruit bleek dat verweerder in het verleden in zijn strafrechtelijke procedure geheel andere verklaringen over de totstandkoming van zijn huwelijk (en zijn verblijf voorafgaand aan zijn komst naar Nederland) had afgelegd dan in onderhavige vreemdelingenrechtelijke procedure. Die informatie is van de zijde van de IND tijdens dit gehoor aan de orde gesteld. Anders dan verweerder tijdens dit gehoor meende, kon die informatie

² Zij had via haar gemachtigde laten weten niet te komen uit angst voor represailles van de zijde van verweerder, vergelijk het verslag van het gehoor, dossierstuk 83, p. 1, de vierde alinea.

³ Vergelijk p. 2 van het verslag, de vierde alinea.

en konden verweerders verklaringen daaromtrent van belang zijn voor de te maken belangenafweging. Daarvoor kan immers van belang zijn of het kind is geboren uit een huwelijksrelatie van verweerder, of een huwelijk wel ooit heeft bestaan en of verweerder hier te lande geen ontbinding heeft bewerkstelligd van een niet bestaand huwelijk, althans van een ander huwelijk dan hij in het verleden heeft gesloten. Het kon tevens van belang zijn voor de vraag of verweerder überhaupt kon worden beschouwd als de vader van het kind.

- 4.6 Tijdens deze zitting zijn verder vragen gesteld over de intensiteit van de betrekking tussen verweerder en zijn dochter en over de (herkomst van) middelen van bestaan van verweerder en het onderhoud van zijn dochter.
- 4.7 Het citaat uit de uitspraak uit 2009, dat de rechtbank aanhaalt in rov. 2.17 van haar uitspraak, bevat een beschrijving van de toenemende intensivering van het *family life* tussen verweerder en zijn dochter, in welk kader de rechtbank er onder meer op wijst dat deze dochter vanaf eind oktober 2007 bij verweerder verblijft; zij wijst tevens op een rapport van de reclassering uit 2005. De rechtbank noemt in rov. 2.18 onder verwijzing naar dit citaat wel het intensiever contact met verweerders dochter sinds verweerders ontslag uit detentie, zoals dat blijkt uit een rapport van de reclassering uit 2005, maar niet de samenwoning vanaf 2007.
- 4.8 Hoewel samenwoning (op de datum van eventuele vergunningverlening) inderdaad geen harde voorwaarde is op basis waarvan in voorkomend geval aan een ouder van een kind verblijf hier te lande kan worden toegestaan – en dat is de strekking geweest van de opmerking van de eerdere gemachtigde van de Minister ter zitting van de rechtbank⁴ – heeft de Minister aan de (gebleken duurzaamheid van) samenwoning in onderhavige zaak overwegende betekenis mogen hechten⁵.
- 4.9 De Minister brengt in dit verband nog het volgende onder de aandacht van Uw Afdeling.
- 4.10 In deze procedure heeft verweerder aangedrongen op verblijf in Nederland vanwege de banden met zijn dochter. Het bestaan van goede banden heeft hij benadrukt en die zijn namens hem benadrukt, bijvoorbeeld in het eerder genoemde rapport van de reclassering. Dat is gezien van uit verweerders standpunt begrijpelijk. De

⁴ Vergelijk rov. 2.10 en 2.11.

⁵ Voor alle duidelijkheid: dit is ook het standpunt dat namens de Minister ter zitting van de rechtbank is ingenomen. Voor zover de rechtbank dit anders heeft begrepen, is dat niet juist.

bewindspersoon voor vreemdelingenzaken heeft echter meer belangen te behartigen dan die van verweerder (en zijn dochter).

- 4.11 Het is niet vanzelfsprekend dat aan een ouder die nimmer op basis van een verblijfsvergunning hier te lande heeft verbleven, verblijf wordt toegestaan voor de uitoefening van gezinsleven met een hier te lande verblijvend kind, ook als sprake is van *family life* en ook als de band tussen ouder en kind goed is. Dat is nog minder vanzelfsprekend indien het gaat om een kind met wie in het verleden en ook nog op de datum van de aanvraag nimmer is samengewoond.

In dat verband merkt de Minister nog op dat de arresten van het EHRM in de zaken Ciliz⁶ en Hoogkamer⁷, genoemd in het citaat in rov. 2.17, dat niet anders maken.

In de zaak Ciliz was sprake van de zeer specifieke situatie dat een onderzoek door de Raad voor de Kinderbescherming in het kader van een familierechtelijke procedure, werd doorkruist door het besluit tot uitzetting in een vreemdelingenrechtelijke procedure. Uit deze uitspraak kan geenszins worden afgeleid dat ieder ouder die *family life* onderhoudt met een kind, of een dergelijk *family life* wenst te ontwikkelen of te intensiveren, verblijf dient te worden toegestaan.

Ook in de zaak Hoogkamer was sprake van een bijzondere situatie, zoals het Hof ook met zoveel woorden zelf te kennen heeft gegeven in de zaak Konstatinov⁸. De feiten die in dat arrest aan de orde waren missen ook relevante gelijkenis met de zaak van verweerder.

- 4.12 Meer specifiek in de context van onderhavige zaak was het voor de Minister ook niet zonder meer vanzelfsprekend dat het voor verweerders dochter, objectief gezien, (zeer) wenselijk zou zijn als verweerder hier te lande verblijf zou worden toegestaan, ook niet toen bleek dat sprake was van samenwoning. Die samenwoning was verweerder (en zijn dochter) immers opgedrongen, het was niet verweerders wens geweest en hij had liever gezien dat zijn dochter bij haar moeder en stiefvader was blijven wonen⁹. Er konden, objectief gezien, ook vraagtekens worden geplaatst bij de wenselijkheid van verblijf van de dochter bij de man die in het leven van haar moeder en haar moeders familie de rol heeft gespeeld die hij heeft gespeeld.

6 11 juli 2000, nr. 29192/95, JV 2000, 187.

7 31 januari 2006, nr. 50435/99, JV 2006, 90.

8 EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, JV 2007, 251.

9 Vergelijk het verslag van gehoor, p. 2, de eerste alinea.

- 4.13 De Minister heeft daarom aan verweerders stellingen omtrent de banden die hij met zijn dochter onderhield, gedaan in de gronden van bezwaar en onderbouwd met foto's en kaarten, niet zonder meer de conclusie hoeven verbinden dat art. 8 EVRM noopte tot verlening van een verblijfsvergunning, ook niet als het in het verleden gepleegde strafbare feit buiten beschouwing werd gelaten en er van uit zou worden gegaan dat een verblijf van verweerders dochter in Irak buitengewoon moeilijk zou zijn.

Het is in dit verband niet duidelijk waarop de rechtbank doet als zij in rov. 2.19 overweegt dat verweerder op 11 augustus 2005 had aangetoond te voldoen aan "alle in de toepasselijke regelgeving neergelegde voorwaarden voor verlening van de in het geding zijnde verblijfsvergunning". Uit de regelgeving ter zake vergunningverlening in het kader van art. 8 EVRM vloeit nu juist voort dat er geen vaste voorwaarden voor vergunningverlening zijn te geven. Het komt in iedere individuele zaak aan op een belangenafweging. Welke belangen worden gewogen en wat hun gewicht is, hangt af van de individuele situatie, zie § B2/10.2.3 Vc 2000.

- 4.14 Na de tweede uitspraak van de rechtbank en de daarop volgende uitspraak van Uw Afdeling heeft de Minister de Raad voor de Kinderbescherming advies gevraagd over de banden tussen verweerder en zijn dochter en de positie van deze dochter.

- 4.15 Uit dit rapport blijkt, op meer objectieve wijze dan tot dan toe, over de relatie tussen verweerder en zijn dochter, over de wijze waarop zij sinds oktober 2007 samenwonen, over de rol die verweerder in het leven van zijn nog immer minderjarige dochter speelt en over de relatie van de dochter met haar moeder en familie van moederszijde. De Minister heeft het late stadium waarin dit rapport tot stand is gekomen niet ten nadele van verweerder kunnen en willen laten strekken. Het rapport vormt in de visie van de Minister de bevestiging dat als datum waarop sprake was van een *zodanig family life* mede in het belang van verweerders dochter, dat sprake was van een positieve verplichting verweerder verblijf hier te lande toe te staan, kon worden aangesloten bij de datum van het gehoor door een ambtelijke commissie. Tijdens deze zitting heeft verweerder door zijn persoonlijke verklaringen zijn stellingen in de gronden van bezwaar nader onderbouwd, nadere inlichtingen verschaft over zijn (huwelijks)verleden en zijn middelen van bestaan en duurde de samenwoning met zijn dochter inmiddels enkele maanden. Zoals uit het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming blijkt, is die samenwoning duurzaam gebleken.

Van duurzame samenwoning behoefde niet aanstonds te worden uitgegaan, alleen al omdat de dochter eerder bij verweerder had verbleven, maar

vervolgens weer was teruggegaan naar haar moeder.¹⁰ Dat verweerders gemachtigde bij brief van 19 november 2007 middels een uittreksel uit de GBA had aangetoond dat verweerders dochter op verweerders adres stond ingeschreven, zoals de rechtbank in rov. 2.13 overweegt, was daarom weliswaar van belang, maar behoefde op dat moment niet doorslaggevend te zijn.

- 4.16 Mede gelet op de hem toekomende beoordelingsvrijheid heeft de Minister de ingangsdatum voor de aan verweerder verleende verblijfsvergunning daarom kunnen bepalen op de datum van de hoorzitting van de ambtelijke commissie. De rechtbank heeft dit miskend.
- 4.17 Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep ongegrond moeten verklaren.

¹⁰ Vergelijk de brief van verweerders gemachtigde aan de IND van 6 augustus 2007, waarin hij meldt dat de dochter sinds enige tijd bij verweerder verblijft, en zijn brief van 20 augustus 2007, waarin hij meldt dat de dochter weer is teruggekeerd naar haar moeder.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover de uitspraak ziet op de gegrondverklaring van het beroep tegen het besluit van 22 januari 2010 en op de vernietiging van het besluit voor zover daarbij de ingangsdatum van de verleende vergunning is bepaald op 4 december 2007, alsmede op de daarmee samenhangende oordelen van de rechtbank ter zake het nemen van een nieuw besluit, proceskosten en griffierecht, en concludeert voorts tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 18 augustus 2010

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010990
referentie	IND-9111.12.0159